

טיב הקהילה

ויצא

ט' כסלו תשפ"ו

המסע לראשית אופק ירושלים

זמן הדלקת הנרות ומצ"ש

הדו"ג 4:00

מוצ"ש 5:16

ר"ת 5:53

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סוזק"ש א' 8:06 | **סוז"ת א'** 9:13

סוזק"ש ב' 8:51 | **סוז"ת ב'** 9:43

גליון מס':

810

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרב"צ
רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

פגול – העצמות לכל העצמות

משאלות, ואם תבקש לדעת למה, התשובה לכך היא, כי מלכתחילה רוצה הקב"ה לתת לכל איש יהודי כל משאלותיו ברוחניות ובגשמיות, אולם אין רצונו שיהיו אלו שמורים לרעתו ויבואו על ידם לידי

גאווה, כי מלבד מה שהגאות הוא חטא גדול, הוא גם דוחק את רגלי השכינה רח"ל, וכדאיטא בגמרא (סוטה ה:): 'אמר רב חסדא ואיתימא מר עוקבא: כל אדם שיש בו גסות הרוח, אמר הקב"ה: אין אני יכולין לדור בעולם', ולכן כל עוד שאין הענוה חדורה היטב בלבו של אדם, אינו מוכשר לקבל הטובה שחפצים לתת לו, שמה תהיה זו סיבה שירום את לבבו, ורק אחר שמרגיל עצמו בענוה, ע"י שמתבונן בפחיתותו, ומבין היטב שכל הטובה שמזכים לו לאדם היא רק מתנת חנם, ושאינו זו סיבה לגאות, אז נעשה כלי מוכשר להחזיק ברכה, וזוכה שמן השמים מצליחים דרכו.

וכעין דברינו תמצא גם כן כתוב כמה פעמים בחיבוריו של הרב"ק החוה מלובלין, ואחת מהנה היא בהקדמתו לספרו 'זכרון זאת' שם נאמר, שלולא מידת הגאווה היה ביכולתו של כל אדם מישאל – לרבות אף את הפחות שבהם – לבקש את משאלותיו ולהיענות עליהם, כי עצם היותו 'בר ישראל' הינו כבר ראוי לכך, ככתוב (איוב כב, כח) 'ותגור אומר ויקם לך', אך מן השמים חוששים שמה יתעוררו אותות ומופתים מכח תפילותיהם, וכתוצאה מכך יבואו ח"ו לידי גאווה, על כן מתעכבת כמה וכמה ישועות מישאל.

ואפשר שזהו כוונת הגמרא (חולין פט.) שהאריכה לבאר ההבדל בין ישראל לאומות בנקודת הגאווה והשפלות, שבני ישראל, כל כמה שהבורא ב"ה מגדילם, הם מקטינים ומשפילים את עצמן, ולהיפך אצל הגויים שמתגאים על ידי זה שנותנים להם גדולה. ומאריכה שם הגמרא להוכיח מכל השבעה רועים שהיו צדיקים וכשזכו לגדולה היתה היא סיבה להוסיף ענוה על ענוותנותם. כי כאמור אין ישראל ראויים לגדולה אלא אם כן מקטינים את עצמם, וקשה למצוא כזאת, והיחידים הזוכים לכך הם לרוב צדיקים, אבל האומות שאין הקב"ה משרה שכיתו עליהם, אין הגאווה עיכוב לגדולתם, ועל כן יכולים לזכות לגדולה גם כשתתרבה גאוותם.

אמור מעתה שאם חפץ אדם להיות כלי מחזיק ברכה ולזכות לגדולה ועושר ולהצלחה ולקיבול תפילותיו, מוטל עליו להתבונן רבות בנבכי נפשו עד שאכן יכיר היטב הדק בשפלותו.

והאות לענוה אמיתית הוא, שאם אכן יזכה לאיזה בחינה של גדולה, יתבייש מאוד במעלתו, כי הזוכה במידה זו יודע בנפשו שמפני פחיתותו אינו ראוי לאותה גדולה, והינו כהדיוט המתלבש בלבושי שרים, העושה עצמו ללעג ולקלס בפני הבריות, וכתוצאה מהרגש זה הינו מוסיף ענוה על ענוותנותו, וזהו אות שהינו מחזיק באמת במידת הענוה. ועל האדם לבקש רחמים מהשי"ת שאכן יזכה לזה.

ויפרץ האיש מאד מאד (ל, מג) ...

ידועה היא אימרתו של הרמב"ן (בפרשת לך לך) ש'מעשי אבות סימן לבנים', ומזה הטעם כתבה התורה כל מעשיהם, כדי שגם בניהם אחריהם יתבוננו בהם, ויבינו מתוך המקראות גם הסיבות לכל פעולותיהם, ומתוך כך יבינו גם הם מהי הדרך אשר בה ילכו ויצליחו גם הם בעבודת הבורא, ואז יהיו גם הם רצויים לבוראם. גם כשהתורה מספרת על הצלחתם הגשמי של האבות הקדושים, רצתה שניעין בדבריה כדי להבין מהי הדבר שבסיבתה זכו לכך, כי אם נזכה תהיה זו סיבה גם להצלחתנו. התורה מספרת לנו בכל אחד מהאבות איך שזכו בעושר גדול, ואין ספק שהתורה רמזה באותיותיה ובתיבותיה אצל כל אחד מהם היה הגורם לעושרם, אולם צריכים אנו לסייעתא דשמיא כדי להשיג רמזותיה, וכאן אצל יעקב אבינו אכן זכינו להשיג שזכה לכך בזכות ענוותנותו, וכך יתפרש הכתוב: 'ויפרץ האיש' והסיבה לזה היתה 'מאד מאד' – הענוה, כי התיבות 'מאד מאד' רומזים על הענוה, וכמו שרואים בלשון חכמינו וזכרונם לברכה, שכשדברו על הענוה הכפילו גם כן תיבה זו ואמרו (אבות ה, ד): 'מאד מאד' הוא שפל רוח'. עוד מצאנו שתיבת 'מאד' רומזת על הענוה, כי היא בגימטריא 'מה', המורה על ביטול ואפסיות, וכמו שאנו אומרים בתפלת 'לעולם יהא אדם', שכברצונו לבטא את אפסיותו מול גדלות הבורא ב"ה אנו אומרים 'מה אנו מה חיינו' וגו', גם אצל משה רבינו רואים שכשצוה להנמיך את עצמו אמר (שמות טו, ח): 'ונחננו מה'. ולזאת רמזה התורה כאן, שבזכות ה'מה' הנרמז ב'מאד' זכה יעקב אבינו שנתקיים בו 'ויפרץ האיש'.

ואכן רואים אנו אצל יעקב שמידת הענוה היתה טבועה מאוד בנפשו, כמו שרואים להלן בריש פרשת וישלח (לב, יא) שאמר: 'קטנתי מכל החסדים ומכל האמת' וגו', ופירש"י: 'נתמעטו זכויותי על ידי החסדים והאמת שעשית עמי', [והוסיף לו לרש"י, שהרי הבטיח לו הקב"ה כל כך הרבה טובה בריש פרשתו, והאריך נתמעטו זכויותיו, ע"י החסדים שזכה עד כה, הרי מעט הם לעומת ריבוי הטוב שהובטח לו, ולזה מפרש שכיוון יעקב לומר: 'לכך אני ירא שמה משהבטחתי נתלכתי בחטא, ויגרם לי להמסר ביד עשו'. מדבר יעקב אלו אתה למוך כמה שפל רוח היה, כי אין ספק ששהותו עשרים שנה במחיצתו של הערמומי הטמא לבן היתה מעורה בהרבה נסיונות קשים, וגם אין ספק שעמד בכלן, גם הכתוב רמז לזה באמרו (להלן לג, יח): 'ויבוא יעקב שלם' ופירש"י: 'שלם בתורתו, שלא שכח תלמודו בבית לבן', ועל אף שסבל כל כך למען בוראו יתברך, עדיין לא יָבֹן מעשיו בעיניו וחשש שמה הִרְבָּה כל כך להרע עד שכבר נאבד ממנו עיקר הטובה שהובטח לו. דבר זה מעיד גם על כלל ימיו, שכולם היו בענוה, והיא זו שהמשיכה הצלחותיו ועושרו.

דבר זה הוא כאמור גם סימן לזרע יעקב בכל הדורות, אם גם הם יתנהגו בענוה יזכו גם הם לעושר ולהצלחה בכל עניניהם, הענוה היא המכשרתם למילוי

טיב המערכת

ואשא עיני וארא בחלום

קם יהודי בבוקר ומתוך תחושת שליחות הוא יוצא לעבודת יומו, פרנסתו קשה, אבל אין לו ברירה, הוא חייב להביא טרף לביתו, יש לו ילדים קטנים שחייבים בית, אוכל, ביגוד, ועוד הרבה דברים שעולים ממון רב, ותפקידו לראוג להם, אז הוא עובד קשה, אבל במוחו מנקרת שאלה: 'האם זהו רצון השי"ת?' הקב"ה רוצה שאני יעבוד כ"כ קשה ולא ישאר לי זמן וכוח לראות את הילדים שלי בסוף היום? האם הקב"ה אינו רוצה שאשב ללמוד לפחות 'דף גמרא' בלי להירדם?

יעקב אבינו היה צריך להתמודד עם גדול הרמאים שגם היה חמיו – לבן הארמי, והוא עושה תחבולות מתחכמות כדי שהצאן יולידו עקורים נקודים וטלואים וכך תרבה פרנסתו, האם שמענו עוד פעם בהיסטוריה שמישהו ניסה את ההוכסטי הזה וזה עבד לו? התשובה היא לא! אז מה היה מיוחד כאן? את התשובה מגלה יעקב בעצמו אחרי כמה שנים כשהוא מספר לנשותיו שחלם חלום: 'וארא בחלום והנה העתודים העולים על הצאן עקורים נקודים וברודים', ומפרש"י 'והנה העתודים – אף על פי שהבדילם לבן כולם שלא יתעברו הצאן דוגמתן, היו המלאכים מביאין אותן מעדר המסור ביד בני לבן לעדר שביד בני יעקב'. יעקב אבינו עשה את חובת ההשתדלות אבל לא זה מה שגרם לצאן להוליד עקורים נקודים וטלואים, אלא הקב"ה שלח את מלאכיו הטובים שהביאו מצאנו של לבן אל יעקב וכך גדל חלקו ורכושו התעצם.

התורה הקדושה מספרת לנו את הדברים כדי שנדע שאין שום קשר בין כמות ההשתדלות לבין ההצלחה, כדי שנדע ונאמין כי הפרנסה בידי שמים, וכל טרחותינו היא מצד 'חובת ההשתדלות' ותו לא, ופעמים שההתעסקות היתרה בהשתדלות – רק מזיקה, כי בשמים רואים שאדם מאור רוצה להצליח בעצמו, או נותנים לו לנסות להסתדר לבד.. אבל כשהיהודי תולה את בטחונו בקב"ה שהוא הוון ומפרנס את כל העולם מקרני ראמים ועד ביצי כינים, וכל התעסקותו בפרנסה היא רק בגדר 'השתדלות', הוא יוכל לראות את ברכת ד' כי תעשיר.

(ע"פ טיב התורה-ויצא)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישי

באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

עדכוני שיחות: 0534-100024

טיב
ההודעות

צריך להסדיר התפילה שאין רגיל בה

ט. כתב הט"ז, דיש לזהר למי שמתפלל מתוך הסיסור שירשום תחילה כל המקומות שצריך להתפלל באותו תפילה ולא יחפש אחריהם בשעה שמתפלל כי יפסיק עי"ז ולא יכוין יפה, וכ"כ הברכ"י שכן נוהגין רבים מאנשי מעשה כשרוצים לומר תפילה מחודשת בנך ענינו או כנך ותודיענו כשחל יום טוב במר"ם (מ"ב סי' צ"ו סק"ח).

י. כתב מחצית השקל, שלא כדון נוהגין העולם שאומרים ברכת קידוש לבנה בע"פ ואינם מסדרים אותה מתחילה (מ"ב סק"ב).

יא. אמנם הפתח הדביר אות ב' כתב ליישב המנהג שאין מסדרים ברכת קידוש לבנה, מפני שטעם הסיסור הוא כדי שתהא שגורה בפה וברכת הלבנה כיון שאומרים אותה בקול רם כל הקהל הבאים כאחד, הן מלמדים זה את זה, ולהטעות זה את זה לא חיישינו, אף על גב דהם אומרים בעל פה, דאידי דחביבא להו שבוה זוכים להקבלת פני שכינה זהבי דעתיהו יע"ש, ואם כן אם הוא מברך ברכת הלבנה ביחיד צריך לסדרה מקודם ואחר כך יברך (כח"ח אות ד).

יב. ויש נוהגין שהחזן אומר ברכת הלבנה בקול רם והציבור אומרים עימו כל הברכה בלחש, ולכן נראה דראוי שהחזן יסדיר תחילה בינו לבין עצמו, אבל הקהל שאומרים הברכה עימו ביחד אין צריכים להסדיר (עוד יוסף חי יתרו ט"ט).

יג. ותפילות ופיוטים שפירושם חמור, צריך להסדיר תחילה ולא מהני ספר בזה (מ"ב סק"ג).

יד. כשמסדר תפילתו יאמר הברכות בלא הזכרת שם ומלכות (כח"ח אות ה).

טו. מה טוב ומה נעים שהבא לדרוש ברבים בין בעל פה בין מתוך הספר, שיקדים לסדר הדרשה פעמים שלוש בינו לבין עצמו במאמר, לא אפילו אם יודע בעצמו שהחנ"ה' לשון למודים, מצוה לשמוע דברי חכמים וימצא תועלת לעצמו שיברר שיחותיו בירור אחר בירור עד שיהיה דעת שפתיו בירור מללו ודברי פי חכם חן (פלא יועץ הקדמה).

א. תפילות של מועדות ושל ר"ח [ר"ל תפלת מוסף], צריך להסדיר תפילתו קודם שיתפלל, כדי שתהא שגורה בפיו, והטעם, מפני שאין מתפלל אותן תדיר אלא לפרקים, וע"כ אין רגיל בהן כ"כ (סי' ק ס"א ומ"ב סק"א).

ב. ובפמ"ג כתב דה"ה יעלה ויבא דרשותיו וכן על הניסים דחנכה ופורים ג"כ צריך להסדירם מתחילה, או שיתפלל מתוך הסיסור, ובשיורי כנה"ג תמה על מנהג האנשים שמקליין בכל זה להתפלל בע"פ ואינם מסדרים מתחילה שאינו יודע על מה סמכו, ולכתחילה בוודאי נכון לזהר להתפלל בחנוכה ופורים ומועדים ור"ח עכ"פ תפילה ראשונה מתוך הסיסור (מ"ב סק"א).

ג. כתב העולת תמיד, דהוא הדין אי אתרמי שלא להתפלל בכ"ט ימים [מחמת אונס] ומתפלל ביום השלושים דצריך להסדיר תפילתו מקודם (כח"ח אות א).

ד. נראה שעי' הרהור ג"כ מהני כמו אמירה בפה (א"א בוטשטאש).

ה. וזה דוקא ליחיד, אבל הש"ץ צריך שירגיל עצמו וילמד סדר תפילה וקריאת התורה זמן מרובה קודם שיעמוד ש"ץ כדי שיהא בקי יפה יפה (כח"ח אות ב).

ו. וי"א דוקא כשמתפללים על פה, אבל כשמתפללין מתוך הסיסור, מותר, דהא רואה מה שמתפלל, וכן נוהגין (ט"א).

ז. הוא הדין ש"ץ נמי אם מתפלל מתוך הסיסור מותר, וכל זה הוא למי שהוא בקי ורגיל בתפילות שאז כשמתפלל מתוך הספר הם כמסודרים אצלו, אבל מי שאינו בקי, צריך להסדיר, ואפילו אם הוא מתפלל מתוך הספר (כח"ח אות ג).

ח. יכול להתפלל בלחש בנוסח שלו, ובחזרת הש"ץ נוסח אחר [אשכנז/ספרד] אם מתפלל מתוך הסיסור (מנח"י ח"ו סי' לא, תשעה"ח ס"א סי' ק"ז).

דין שתי ושיכור לתפילה (המשך)

א. שאר ברכות יכול לברך אף על פי שהוא שיכור, ועיין בבאור הגר"א, ולפי דבריו יש להחמיר לכתחילה בשיכור שאינו יכול לדבר לפני המלך אף בשאר ברכות (ט"א ומ"ב סק"א).

ב. וכ"ז כשלא הגיע לשכרותו של לוט, דאל"ה כשזוהי יחשב לגמרי לכר"ע, ופטור אז מכל המצוות, וע"כ אפילו בדיעבד אם קרא ובירך באותה שעה לא מיפטר בכך, שהרי פטור היה באותה שעה, וחייב אח"כ לחזור ולקרות ולברך (מ"ב סק"א).

ג. שכרותו של לוט, הוא השיכור שעושה ואינו יודע מה עושה, ומתנהג כקטן פחות מבן שש (רמב"ם פרק כ"ט מהל' מכירה הל' י"ח).

ד. אין מצרפין את השיכור למנין עשרה, ולענין צירוף ג' לזימון אפשר שמצטרף (מ"ב סק"ב).

ה. אם שתי רביעית יין, ואח"כ הלך בדרך שיעור מיל, הרי הילוכו מפיג את היין, בין במהלך ברגליו ובין ברכוב, וי"א דברוכב בעינן דוקא שירכב שיעור שלשה מילין, וכן שינה כל שהוא, מפיגה את היין (ט"ב ומ"ב סק"ב).

ו. אבל אם שתי יותר מרביעית וישן, כל שכן ששינה משכרתו, ודווקא שינה מועטת, אבל שינה מרובה מפיגה את היין (ט"ב ומ"ב סק"ג).

ז. וכן בשתי יותר מרביעית והלך, הדרך טורדתו, וה"מ במהלך ברגליו, אבל ברכוב שאין לו טורח כ"כ, ודאי שוהרד מפיגה היין, והוא שהוא רכוב ג' מילין, ומ"מ הכל לפי רוב היין, שאם הרבה לשותות מאד, אין דרך ג' מילין מפיגתו (ט"ב ומ"ב סק"ד ט"ו).

טיב הבנין

בפרשתן כתיב (בראשית כט, לה) 'ותהר עוד ותלד בן ותאמר הפעם אודה את ה' על כן קראה שמו יהודה ותעמוד מלדת'. ופירש"י, 'הפעם אודה' - שנטלתי יותר מחלקי, מעתה יש לי להודות.

החידוש שנתחדש בעולם על ידי לאה אמנו בעת לידת יהודה

ואיתא בגמרא (ברכות ז'), ואמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי, מיום שברא הקדוש ברוך הוא את עולמו, לא היה אדם שהודה להקדוש ברוך הוא, עד שבאתה לאה והודתו, שנאמר 'הפעם אודה את ה'.

וכבר הקשו המפרשים דלכאורה הוא תמיהה גדולה עד מאד, כיצד יתכן שמיום בריאת העולם ועד לידת יהודה, לא היה שום אדם שהודה להקדוש ברוך הוא. איך יתכן לומר שהאבות הקדושים אברהם יצחק ויעקב לא הודו להש"ת במשך כל ימי חייהם. הרי אפילו אצל אדם הראשון אנו מוצאים בחז"ל (ב"ר כב, יג) שאמר, 'מוזמור שיר ליום השבת טוב להודות לה' (תהלים צב, א-ב), ובוודאי גם הצדיקים הבאים אחריו, נח, שם ועבר, והאבות הקדושים הודו להש"ת על כל הטובות שהעניק להם, ואם כן מהו הכוונה בדברי חז"ל, שעד לידת יהודה "לא היה אדם שהודה להקדוש ברוך הוא", אתממה.

וגם על לאה עצמה יוקשה, למה דייקא עתה בלידת יהודה אמרה "הפעם אודה את ה'", דמשמע מזה שרק עתה בלידת בנה הרביעי היה לה להודות להש"ת, וכמו שפירש"י, מפני שבוה נטלה יותר מחלקי. וקשה, שהרי בברכת 'מודים' בשמונה עשרה, אנו מודים להש"ת שלשה פעמים ביום, על נפלאותיו וטובותיו שבכל עת, ערב ובוקר וצהריים, גם שלא בכל עת

הודאה ובקשה

הודאה על העבר ובקשה על העתיד

אנו נוטלים יותר מחלקנו, רק רואים מזה שיש להודות להש"ת על

הכל ממש, כי כל מה שאנו מקבלים מהש"ת הוא מתנת חנים, ואם כן מהו הלשון שאמרה לאה, "הפעם אודה את ה'" - שנטלתי יותר מחלקי.

ההודאה של לאה היה הודאה עצומה עם כל ההרגשים ובכל לב ונפש

רק הביאור בכל זה הוא, דהנה בוודאי גם כל הדורות הקודמים כבר הודו להש"ת על כל הנפלאות והטובות שהש"ת נתן להם, ואף לאה עצמה הודתה בפה מלא להש"ת על שלשת בניה הראשונים שנולדו לה. אך ההודאה הזאת שהודתה לאה בעת לידת בנה הרביעי, היה הודאה בשלימות הגמור, והודאה כזאת אכן עוד לא היה מיום בריאת העולם ועד עתה.

דהנה בהמשך פרשתן (בראשית כט, לד) מבואר ברש"י, שהאימהות נביאות היו, וידעו שיעקב ישא ד' נשים ויוליד י"ב שבטים. ועל פי זה חשבו שבחלק של כל אחת מהם, יהיו שלשה בנים, כמו שמבואר במדרש (ב"ר עא, ד) "שהיו אמהות סבורות, שזו מעמדת שלשה וזו מעמדת שלשה".

והנה כשהאדם יודע שהוא צריך לקבל איזה מתנה, אזי הגם שהוא מודה ומשבח ומהלל להש"ת, שכל לבו על המתנה שקיבל, בכל זאת אין ההודאה בשלימות הגמור, כי ברגע שהאדם כבר יודע מראש שהוא צריך לקבל דבר זה, והוא מרגיש שבין כך הוא יקבל דבר זה, אין ביכולתו להודות להש"ת על חסד זה בכל לב ונפש.

וענין זה היה אצל לאה, אכן לאה הודתה להש"ת גם כשנולדו לה שלשת בניה הראשונים, אך במידת מה היה חסר קצת בהודאתה מקרב הלב, כי היה לה הרגשה שזוהי החלק שהובטח

לה מראש, ואין שום חידוש בזה. ורק כשנולד יהודה, והבינה

לאה שנטלה בזה יותר מחלקה ויותר ממה שהובטח לה, דייקא עתה אמרה לאה "הפעם אודה את ה'", פירוש, עכשיו אוכל להודות להש"ת בשלימות הגמור בכל לב ובכל נפש, מאחר שלא עלתה על דעתי כלל שאזכה למתנה כזאת, שהרי הוא יותר מחלקי, וממילא התפעלה עתה עד מאד מהמתנה הנפלאה שהעניק לה הש"ת, והודתה על זה בכל שלם.

בשעת ההודאה העצומה על לידת יהודה, חזרה לאה להודות למפרע עם כל ההרגשים, גם על לידת שלשת בניה הראשונים

ובשעה הזאת שהודתה להש"ת עם כל ההרגשים בשלימות על המתנה הגדולה שקיבלה יותר מחלקה, ניצלה לאה את העת רצון, והודתה עתה להש"ת עם כל ההרגשים ובכל שלם גם על שלשת בניה הראשונים, ראובן שמעון ולוי. כי עתה הבינה למפרע, שגם זה לא היה פשוט כלל ועיקר שתזכה לכל זה.

דהנה נתבאר שבתחילה חשבו האמהות, שכל אחת מהם תוליד שלשה בנים, וכך יתחלקו הי"ב שבטים בין הד' נשים של יעקב. אך עתה כשראתה לאה שהיא עצמה כבר הולידה ארבעה שבטים, ממילא מוכרח מזה שאופן חלוקת השבטים לא יהיה בשווה בין הד' נשים של יעקב, ועל כל פנים אחת מהד' נשים לא תוכל להוליד מעתה רק ב' שבטים.

ובפרט כשנכחה לראות שרחל אחותה היא עקרה ועדיין לא הולידה אפילו בן אחד, היא הבינה מזה למפרע, שאין כאן "חלוקה" של בנים, כל אשה מקבלת שלשה שבטים, רק הכל הוא בחסד חנים של הקב"ה. ולכן בשעה שהודתה

להש"ת על לידת יהודה, "הפעם אודה את ה'" - שנטלתי יותר מחלקי, חזרה והודתה עתה להש"ת בלב שלם על כל שלשת בניה הראשונים שזכתה לקבל במתנת חנים מהש"ת.

כי הבינה עתה למפרע שגם שלשת הבנים הראשונים הוא "יותר מחלקי", כי הרי היה יכול להיות גם להיפך ממש, שהיא תהיה העקרה ורק רחל תוליד ד' בנים בזה אחר זה, וגמצא שכל בן ובן שנולד לה, הוא חסד ומתנת "חנים" מהש"ת ו"יותר מחלקי", ולכן הודתה כעת למפרע עם כל ההרגשים ובכל שלם על כל בן ובן שנולד לה.

סוג ההודאה של לאה לא היה מיום בריאת העולם עד לידת יהודה

וזהו כוונת רבי שמעון בן יוחאי, "מיום שברא הקדוש ברוך הוא את עולמו, לא היה אדם שהודה להקדוש ברוך הוא, עד שבאתה לאה והודתו", פירוש, סוג ההודאה נפלאה כזאת כמו הודאת לאה בלידת יהודה, עוד לא היה מיום בריאת העולם ועד עתה.

כי הודאתה של לאה הגיע מתוך הרגשה אמיתית, שלא היתה ראויה כלל וכלל לכל החסדים והטובות שהעניק לה הש"ת, לא ללידת יהודה שהוא בוודאי יותר מחלקה, ואף לא ללידת שאר שלשת בניה הראשונים, שהבינה עתה שגם זה הוא יותר מחלקה, ולכן הודתה מתוך הרגשים נפלאים שאין כמותם, על ה"מתנות חנים" שהעניק לה הש"ת ברוב רחמיו וחסדיו.

יעזור הש"ת, שאכן נזכה להודות להש"ת על כל דבר ודבר, ולהתפלל תמיד אל הש"ת מתוך הכנעה אמיתית, ושתתקבל תמיד תפילותינו ברחמים וברצון לפני אדון כל, ושיהיה לנו תמיד על כל להודות, ושאכן נזכה על ידי זה להשפעות מרובות ותמידיות מן השמים, חסדים וטובות ישועות ונחמות, ונאמר אמן.

בספה"ק "קדושת לוי" פרשא דידן, למד הרה"ק רבי לוי יצחק מבארדיטשוב זי"ע מפסוק זה גודל מעלת ההתלהבות והכיסופין שבעבודת השם יתברך.

ולח"ק: "אנכי האל בית אל. הלשון כמו האל של 'בית אל'. הענין, למשל, לפי הנראה יש בית לדור בו, ואדם הוא מלוכב בגדים, והבית הוא הכנה אל האדם".

"כמו כן השראת קדושת המצוה צריכה

שיהא לה בית, שתמצא מקום לשרות בו. והבית הוא מה שאדם מכין עצמו, וליבו מכוון אל הבורא יתברך לעשות איזה מצוה קודם שעשה, והכנה זו היא בית לדור בו קדושת המצוה".

"והנה לפי גודלם וקטנותם כך הוא הקבלה, וזה שאמר דוד המלך ע"ה (תהלים פד, ג) 'נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות ה', לבי ובשרי ירננו אל א'ל ח'. המכוון הוא כך, הכוסף וכולת נפש שלי לך נעשה לחצרות ובית לך השם. ואמר אחר כך 'לבי ובשרי וכו', שבא לשרות בו מאחר שעשיתי לו חצרות עם הכוסף שלי".

"והנה יש עוד בהכוסף מעלה יתירה, כי במעשה אינו רק מה שעושה, דרך משל תפילין כשמיניה אז אין בידו אלא מצות תפילין. אבל הכוסף והתלהבות שיש לו להמצוה כדי לעשות נחת רוח להבורא, הוא כולל כל המצות, ומעלה עליו כאילו עשאן לכל המצות, כמאמר חכמינו ז"ל (קידושין מ). חשב לעשות ונאנס וכו'".

"והנה מחמת הכוסף והתלהבות והכנת המחשבה, בונה בית להשראת הקדושה של המצוה".

"ולזה יעקב אבינו נדר (כח, כ) 'אם יהיה אלהים עמדי, והאבן הזאת אשר שמתי מצבה יהיה בית אלהים', ובשעה זו לא היה לו רק הכנה למצוה. - לזה אמר הקדוש ברוך הוא 'אנכי האל בית אל', פירוש שעל ידי הכנה למצוה עשית לי בית. ולזה 'שוב וכו' ואהיה עמך' כו', דהיינו שאשרה גם שכינתי בעצמי עמך כי בתחילה לא היה קשר נדרת לי נדר והיה רק בית, והבן" עכלה"ק.

* * *

לפני יותר מחמישים שנה הוזמן לי להיפגש עם איש חסיד זקן אחד, שזכה להסתופף בצילו של הרה"ק בעל "מנחת אלעזר" ממונקאטש זצוק"ל בארץ אונגארין. וסיפר לי אז כמה עניינים נפלאים שזכה לראות במו עיניו בחצר הקודש, בעת היותו בשנים קדמוניות יושב בישיבה אצל הרבי הקדוש זי"ע.

בין הדברים סיפר לי, שבהזדמנות אחת היתה לו הזכיה לשמוע את הרבי כשהוא מברך בהשכמת הבוקר את "ברכות התורה" בביתו נאווה קודש. - היה זה מעמד נשגב, כאשר במשך כחצי שעה תמימה, הוא עמד ביראה עילאה בדבקות והתלהבות עצומה, ואמר את הברכות בקולות וזעקות בכייה רבה ובכוונות עצומות, ברשפי אש להבת שלהבת כדרכו בקודש.

הוסיף אותו יהודי ואמר, שעל אף שעברו כבר כחמישים שנה מאותו בוקר, הוא עדיין אינו יכול לשכוח את המראה הגדול הזה, של ברכות התורה דנפקין נגורא ובעורין דאשא מפי קדשו של המונקאטשער רב! - ומתעורר מזה תדיר לעבודת השם יתברך בהתלהבות בדחילו ורחימו.

*

בערוב ימי חלה הרבי הק' ממונקאטש, ונצרך להתאשפז בבית החולים הגדול שבבודפשט הברייר.

הוא התקבל שם כמובן בכבוד גדול, כראוי וכיאות לגדול הדור. חדר מיוחד ומפואר הוקצה עבורו במחלקה, והפרופסור המיומנה מנהל המחלקה נפנה לטפל בו בעצמו, מהחל ועד גמירה.

הרבי הקדוש קיבל את כל ייסוריו בדומיה, והרופאים כולם היו מלאים התפעלות מדמותו ההדורה, מהתנהגותו וממידותיו האצילות. וכמובן שחרדו לכל מוצא פיו, אחר שכבר יצא שמו לתהילה, לא רק בהונגריה אלא אף בכל רחבי העולם.

והנה בהגיעו אל עבודת התפילה לא הצדק הצדיק מדרכו וממנהגו בקודש מימים ימימה, שהיה צועק בתפילה בקולי קולות בהתלהבות עצומה, ובוכה וזועק בדמעות שליש. - הפרופסור הנכבד ניגש בדרך ארץ וביקש מן הרבי שלא לצעוק בתפילותיו, כי זעקותיו עלולים להפריע את מנוחתם של שאר החולים שבמחלקה, והרבי נענה שישתדל אכן שלא לצעוק יותר בתפילה.

והנה במחרת בתחילת התפילה השתדל אכן הרבי לכלוא את זעקותיו, אך לא לזמן רב... ולפתע באמצע התפילה לא היה מסוגל עוד להתאפק, הוא התלהב בהתלהבות אש קדשו והחל פתאום זועק ובוכה וצועק ומתאנח, לאורך כל התפילה.

לאחר התפילה כשנכנס הפרופסור לבדוק אותו כמדי יום, שאל

מלפניו מדוע זה צעק גם היום בתפילתו?

ענה לו הרבי תשובה כהלכה, הנה במשך הלילה שהיתי כל העת בחדרי בהשקט, ושמעתי כמה פעמים באמצע הלילה צעקות ובכיות שבקעו מחדריהם של החולים האחרים, מדי כמה שעות התעורר כאן חולה אחד והחל לצעוק ולילל בהפריעו את מנוחתם ושנתם של שאר החולים, ואף אחד לא ניגש לבקש מאותם חולים לשתוק מעצקויותיהם!

אמר הפרופסור: הם הרי צועקים מתוך כאב, הם סובלים ייסורים קשים ממחלתם, וכשנאב צועקים!

ענה לו הרבי: אף אני צועק בתפילה מתוך כאב, כואב לי מאוד על גלות השכינה, ועל צערם של ישראל בגלות הקשה, וכשנאב צועקים!

*

סיפר לי הרה"צ רבי יצחק דוד גוטפראב זצ"ל, מנקיי הדעת בירושלים של מעלה, שהכיר כאן בירושלים עיר הקודש גר צדק ירא ושלם, שזכה להקים משפחה לתפארת וראה דורות ישרים מבורכים.

שאלתי אותו, סיפר רבי יצחק דוד, כיצד זכה להתקרב לשכינה וכיצד נעשה גר צדק, וסיפר לי שבעצירתו התגורר בעיר אחת במדינת הים, יום אחד רעשה וגעשה העיר בהתרגשות עצומה, כששאל את יהודי העיר על מה כל הרעש וההמולה, סיפרו לו שהגיע רב צדיק גדול וזקן אורח דגול אל העיר, והוא יוצא כעת לתת דרשה בבית הכנסת הגדול שבעיר!

היה זה הגאון הקדוש רבי הלל מקולומייא זצוק"ל, אשר כידוע היה מלהיב ליבות ישראל בדרשותיו הנרגשות, ורבים השיב מעוין.

חשתי לעצמי, סיפר גר הצדק, הבה נא ניכנס פנימה ונראה על מה מתרגשים הם כל כך היהודים.

נכנסתי אפוא בין קהל האלפים אל רחבת בית הכנסת, מירכתי בית המדרש הבטתי על הרב הצדיק כשעמד במלוא הדרו על מדרגות ההיכל ונשא בקול גדול מדברות קדש. - לא הבנתי מילה וחצי מילה מכל דרשתו הארוכה, הוא דיבר באידיש, שפה שלא הכרתי ולא הבנתי כלל. אבל צורת דיבורו בהתלהבות עצומה שאי אפשר לתאר, בכיוותיו ותפילותיו שהרעידו את אמות הסיפים נגעו מאוד לליבי.

מכוח אותה התלהבות אש ניצתה אש בליבי, ועל אתר החלטתי שזהו המקום שלי! התחלתי בהליך של התקרבות ליהדות, עד שזכיתי להפוך לגר צדק, מכוח התעוררותו והתלהבותו של אותו זקן.

*

בתקופת השואה של מלחמת העולם השנייה, בימי 'הרס עולם', התארגנו להם בחשאי באחד ממחנות המוות מנין של יהודים, ובסודי סודות התאספו יחדיו במחבוא אשר בקצה המחנה לתפילה מנחה בציבור!

הם ידעו היטב שהם מסכנים בכך את חייהם בסכנה נוראה, שכן אם ייתפסו על ידי ה'גנרמנים' האכזרים שוטרי המחנה, אחת דינם להמית בו במקום! אך עם כל זאת נפשם כמחה והשתוקקה לאלקים, ולא יכלו לוותר על תפילה בציבור.

הם העמידו 'שומר' שיעמוד מן הצד בתצפית אדוקה בכל עת התפילה, ויסתכל היטב לכל צדדים וצדי צדדים, להתריע על כל סכנה של דמות חשודה המתקרבת.

בני החבורה סיכמו ביניהם על 'סיסמא' של שריקה חשאית, שבאם משמיע הצופה את אותה 'שריקת סיסמא' את וסימן היא על סכנה מתקרבת, ועליהם להתפזר לכל עבר תיכף ומיד!

היתה שם אישה יהודיה אחת, בת ישראל כשרה וצדקנית, שכראותה מנין של יהודים נעמדים לתפילה בציבור התרגשה עד מאוד, מזה עידן שלא התפללה בבית כנסת. היא חשה היישר אל המקום ונעמדה לה מן הצד, והשתתפה באותה תפילה בציבור. תפילתה היתה בהתלהבות עצומה, היא שפכה לב כמים לפני קונה, ומוענייה נגרו נחלי מים של דמעות ורתחות בלהב אש קודש לפני שכינתא קדישתא.

והנה לפתע פתאום באמצע התפילה נשמעה במרחב שריקת הסיסמא, בתוך רגעים ספורים התפזרו להם כל האנשים משתתפי המנין, זה הולך בכה וזה בכה, כאילו 'מטיילים' הם כאן להנאתם בחצר המחנה...

כעבור שניות מועטות התקרב אל המקום קצין גרמני חמור סבר, ובעקבותיו פלוגת חיילים למודי קרב, הוא הבחין תיכף שהיתה כאן איזו 'התכנסות' שהתפרזה לה זה עתה, והביט כה וכה בניסיון להבין מה הלך פה בטרם ראו היהודים את פניו...

והנה צדו עיניו מה הצד את אותה יהודייה עומדת לה בפניה ומתנדנדת חזק חזק, כשכולה בוכייה ומתפללת בהתלהבות מעומקא דליבא! - היא כנראה לא שמעה כלל את הכרזת

טיב ההשגחה

סיפורי השגחה פריטיה
שנשחרו ומערכת ע"י הקוראים

בעגלה ובזמן

"ריבונו של עולם!!! מה נעשה עכשיו?! שכחתי את העגלה והמוצץ של הבייבי בבית, ועכשיו מרחק של יותר משעה מהבית באירוע משפחתי, איך נסתדר?"

כבר הגענו לאולם לכבוד שמחת הבר מצוה של בני החביב חלק מהאורחים כבר זולגים לאולם לשמוח אתנו ולאחל מזל טוב, והעגלה והמוצץ שמחובר לחיתול בד קבוע נשאר מאחור. דאגנו למטפלת שטטפל בו במהלך השמחה כדי שנוכל להיות פנויים לקבלת האורחים בשמחה, אבל בלי אמצעים בסיסיים כגון עגלה ומוצץ, לא שייך להסתדר... חשבתי לפחות לקנות מוצצים בחנות סמוכה, אבל המוצץ בלי החיתול שמחובר אליו לא ישיג את ייעודו.

נשאתי עיניי לשמים בבקשת ישועה למרות שלא ראיתי ישועה אפשרית באופק.

לפתע שמתי לב להודעה של חבר בן עירי שאמר בהודעתו: "אני יוצא תיכף לבר מצוה ואם שכחת משהו בבית, אשמח להביא לך" התקשרתי אליו ואמרתי לו ששכחתי עגלה ומוצץ. אבל אז נזכרתי שהבית נעול ולא השארתי מפתח לאף אחד... הוא הציע להביא את העגלה שלו, חשבתי שזה חצי נחמה. אלא שאז הוא התקשר שוב ושאל: "אולי אפשר לקפוץ דרך אחת המרפסות?"

לא נעים אבל השבתי בחיוב... ידידי נסע לבניין שלי דפק אצל השכנים יותר דרך המרפסות ונכנס פנימה. הנחיתי אותו דרך הטלפון היכן נמצאים הדברים והיכן המפתח שלגמרי "במקרה" שכחתי בביס של הוועסט, באמצעותו הוא פתח את הדלת ויכל להוציא את העגלה מהבית לרכב. אין צורך לתאר את ההקלה והישועה שזכינו לה מאת ה' והשלים את האירוע המושלם!!!

שאלתי אותו, מה עלה בדעתו לשאול בכלל כזו שאלה אם שכחנו משהו. והוא השיב שהוא בעצמו לא יודע ואפילו הרגיש מעט טיפשי לשאול כזו שאלה, אבל משהו בתוכו דחק בו לשאול בכל זאת.

הרגשתי שבזכות שקבלתי באהבה ולא אמרתי לאשתי דבר וחצי דבר על כך ששכחנו את העגלה, אלא הרגעתי אותה ולקחתי על עצמי את האשמה, אולי בזכות זה זכיתי לישועה...

הנהגה פריטית

מעוניין לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פריטית

מוזמן לשלוח א"ר שמחה סטואלס

בפקס: 15326517922

או: o.y.wines@gmail.com



הסיסמא, שקועה היתה בכל נימי ליבה ונפשה בתפילתה, ושכחה מכל הסובב אותה.

מיד הבין הנאצי שהיתה כאן פשוט תפילה! הוא התקרב אל אותה אשה בחמת זעם שפוכה, אולם ברגע האחרון כראותו שאין היא שמה לב למתחולל סביבה כלל וכלל, ואף איננה מרגישה בנוכחותו, נתפס פתאום ביראת הכבוד כלפיה. ובמקום להענישה או להכות בה, כדרכם של הגרמנים במקרים שכאלו, הוא גחן אל אותה ולחש: התפללי נא וידעי! גם עלי ועל משפחתי, שיינצלו מן המלחמה הכבדה.

לאחר כמה דקות סיימה אותה צדיקה את תפילתה, ופסעה את שלושת פסיעות 'עושה שלום' לאחרונה, והנה רואה היא מן

הצד פלוגת חיילים גרמנים עם רובים שלופים ובראשם המפקד הנאצי, קצין בכיר, העומדים ומביטים בה בהשתאות! מרוב פחד ובהלה היא קרסה תיכף ארצה והתעלפה, חברותיה נחפזו לעורר אותה מעלפונה, ועזרו לה לקום על רגליה.

אך למרבה הפלא הורה הקצין לפלוגתו לסגת מן המקום, ולהמשיך בדרכם כמי שלא קרה כאן מאומה, ויהי לנס! תפילתה הנרגשת של אותה אשה צדקנית אכן עלתה למרומים עד כיסא הכבוד, והתקבלה ברחמים וברצון.

היא זכתה להינצל מידיהם הארורות של הנאצים, שרדה את כל מאורעות המלחמה הקשה. ולאחר מכן זכתה להינשא להגאון הצדיק המפורסם רבי מיכאל בער וייסמנדאל זצ"ל, בעל מחבר הספר הנודע 'מן המיצר'.

הגה"ק רשכב"ג בעל דברי חיים מצאנז זצוק"ל, נקרא פעם ביום רביעי בשבוע להשתתף באירוע מסוים בחבורת סגל תלמידי הקדושים אנשי שלומם, שהיו כידוע רבנים וצדיקים גדולי תורה ומצוקי ארץ.

הרבי הק' ישב עמם באהבה וקירוב לב ונפש כאיש אחד בלב אחד, והפליג עמם בהלכה ובאגדה, ובאמירת דא"ח כדרכו בקודש לרומם את נפשם ורוחם לתשובה וקרבת אלקים טוב. - היה זה מעמד נעלה, שהשפיע קדושה וטהרה עצומה בליבות החסידים המקושרים עם רבם בעבותות אהבה ותשוקה עזה.

עם סיום המאורע, כאשר קם הרבי הקדוש בהדרו מכיסאו בדרכו לביתו נאוה קודש, פנה אל החסידים המסובים בחיוך ובאהבה, ובירך אותם: ס'איז דאך מיטוואך היינט, מען זאגט שוין 'לכו נרננה'... קעמען שוין וואונטשין א'גוטען שבת! [הרי יום רביעי היום, אומרים כבר 'לכו נרננה'... וניתן כבר לברך בברכת 'שבת שלום'].

כידוע מאמר הצדיקים, שמיום שאומרים 'לכו נרננה הקטן' [בשלהי שיר של יום רביעי (תהלים צד) "קל נקמות ה' וגו'"], שהוסיפו בו פסוק זה מן הקפיטל שלאחריו, כדי שלא לסיים בדבר שאינו טוב]. - כבר ניתן לחוש ולהרגיש בקדושת 'לכו נרננה הגדול' של קבלת פני שבת מלכתא! וכדיקיימא לן הלכתא (גיטין עז): "חד בשבא ותרתי ותלתא בטר שבתא, ארבעה וחמשה ומעלי שבתא, קמי שבתא" עיין שם.

וכבר גילה רבינו הרמ"ע מפאנו זצוק"ל בעשרה מאמרות (מאמר שבתות ה' מכ"י ח"ה) שכבר מיום רביעי בשבת מתחילה הנשמה היתרה דשבת קודש לבוא, כי היא באה במדרגות והולכת במדרגות, שהאדם יש בו 'נפש, רוח, נשמה'. וזה"ק: "אנו מקדימים לדאוג על הסילוק המזומן לחלקי הנפש היתרה, כדי שישאירו אחריהם עוללות לברכה, ליהנות מריח קדושתן כל ימי השבוע. חציים בטר שבתא, שלא יזוז רושם הנשמה היתרה כל יום ראשון, ורושם הרוח כל יום שני, ורושם

הנפש כל יום שלישי. ועוד נשוב מקמי שבת לעורר נפש יתירה ביום ד', ורוח ביום ה', ונשמה ביום ו' "עכ"ל, והארכתי במקום אחר בעוה"ז.

ברכת הצדיק עשתה רושם חזק בלבבות התלמידים המקושרים ומחוברים בקדושת רבם, ותיכף החלה התלהבות עצומה ברשפי אש בין החסידים, להכין את עצמם בתשובה והתרוממות הדעת ובהכנה רבתי לקראת שבת קודש הממשמש ובא. וכבר היו הולכים לביתם להכין את המגבות ואת הבגדי שבת קודש, לקראת הטבילה לכבוד שבת!

מזן הגאב"ד הגה"ק רבי יוסף חיים זוננפלד זצוק"ל, מרא דארעא דישראל, למד בצעירותו בישיבת הגדולה של מרן בעל ה'כתב סופר' זצוק"ל.

פעם שלח אותו הכתב סופר בידו עם כמה חברים מסגל תלמידיו הקדושים אל הר"ק בעל 'דברי חיים' מצאנז, כדי ללמוד ולינוק ממנו תורה וקדושה ויראת שמים, בהיותם בצל הקדוש בצאנו, ראה רבי יוסף חיים יום אחד את הדברי חיים כשהוא עומד ומברך ברכת "אשר יצר", הוא זעק את הברכה בקולי קולות ובהתלהבות עצומה והתעוררות נוראה, הרבה יותר מן התלהבות שאנו מברכים את ברכת 'לשמע קול שופר'...

התלהבות זו שבתה את ליבו של רבי יוסף חיים, ונדלקה בו אש קודש, הוא לא היה מסוגל להתנתק מאותו צדיק וקדוש, ונשאר עוד תקופה ארוכה בצאנו, ויצק מים על ידי הצדיק המופלא ושגב האריות שבחבורת קדשו. באותם ימים ששהה בצאנו, אמר לו הדברי חיים בהזדמנות אחת: אתה עוד תהיה 'גנרל' בירושלים!...

הגאון הצדיק מרן רבי חיים עוזר זצוק"ל, רבה המפורסם של וילנא רבתי, הוזמן פעם באחד מימי החנוכה אל העיר קראקא יצ"ו שבתוככי פולין של מעלה, בשביל ענין דחוף של צרכי ציבור.

כידוע היה הגאון אחד מגדולי העסקנים בדורו, מלבד גאונותו וגדולתו העצומה בתורה, ופעל ועשה רבות ונצורות להצלת עם בני ישראל בגוף ובנפש. - גם כעת בהגיעו לקראקוב לא נח ולא שקט, ורץ כל העת ממקום אחד למשנהו, כדי להסדיר הענין שבשבילו בא על הצד היותר טוב.

בריצותיו התכופות ממקום למקום, נתפס לפתע מעילו העליון באחת הגדרות הישנות של קראקא ונקרע. הוא נצרך בדחיפות לחייט מקומי, שיתפור ויתקן את המעיל תיכף, כדי שיוכל להמשיך בפועלו הנחוץ.

השעה היתה שעת ערב, הרב כבר הדליק נרות חנוכה בשקיעת החמה כדרכו, והשוק המקומי החל לסגור את שעריו, בהיות הימים ימי החנוכה הנודרים היהודים לבתיהם כדי לקיים את המצוה הגדולה של 'הדלקת נר חנוכה'.

מתחילה התקשו הגבאים המסורים למצוא מיידיה 'חייט' טוב, שיוכל לקבל את העבודה תיכף ומיד. אך לאחר שתדלנות מועטה נמצא החייט היהודי ששמו על ההזדמנות הגדולה של המצוה שהגיעה לידו, לתקן את מעילו של גדול הדור! - הוא אמנם כבר סגר את חנותו שבשוק, וכבר חזר אל ביתו, אבל נאות להזמין את הרב הצדיק אל ביתו, ולתקן לו על אתר את המעיל.

מיהר אפוא הרב אל ביתו של החייט, ונתן לו את המעיל לתיקון. אדרכי והכי הגיעה שעת הדלקת הנרות, שאל החייט את הרב אם יוכל להמתין עד שידליק את הנרות ומיד ימשיך במלאכתו, והוא כמובן נתן את הסכמתו להמתין עליו עד

שיקיים את מצוות ההדלקה. משקיבל החייט את הסכמת הרב לגשת אל המצוה, קם ממקומו בהתרגשות, בנסס להחליף את בגדיו לבגדי שבת, ותיכף יצא בקפוטה הדורה לעבר הנרות. הוא החל באמירת נוסח 'לשם יחוד' שהתקין מרן בעל הבני יששכר זצוק"ל בהתלהבות עצומה, בירך את הברכות בדבקות וקול גדול, ולאחר שהדליק הנרות אמר שלשה פעמים את נוסח 'הנרות הללו', מילה במילה מתוך מתוך מתוך. והתיישב על יד הנרות באמירת ז' פעמים 'ויהי נועם', ובשירת 'מען צור' בניגון מיוחד שובה לב, והשלים בעוד כמה זמירות ופיוטים בדבקות עליון, כנהוג עמו מימים ימימה.

רק לאחר זמן רב סיים החייט את 'מעמד ההדלקה', לבש שוב 'בגדי עבודה', וחזר למלאכתו בתיקון המעיל ההדור של הרב.

הגאון הצדיק עמד כל אותה עת בהשתוממות ופליאה על העבודה הגדולה של חייט פשוט זה במצות ההדלקה. וכשיצא מן הבית התבטא, שעתה מבין הוא איך יצאו כל כך הרבה גדולי ישראל מן העיר קראקא, שכן אם החייטים הפשוטים שבה מקיימים כך את מצות 'הדלקת נרות חנוכה', כל שכן החכמים והצדיקים שבעיר, שגדלה דרגתם ונשבה.

היה מלך גדול אשר ברוב טובו וחסדו נענה לבני מדינתו, שיש לבנות עיר גדולה חדשה לטובת האזרחים. ולצורך כך גויסו מאות פועלים כדי לכוון את כל עצי היער, ולבנות במקומם עיר גדולה נאה ויפה.

הגיעו הפועלים למאותיהם עם גריזיהם בידיהם, והחלו במלאכה הקשה לכוון עץ אחר עץ, העבודה נמשכה ימים יומיים אך התקדמה בעצלתיים, בהיות אותו היער מלא אילנים עצינים לאין ספור, עצי ענק שקשה מאוד לכוון כל אחד מהם.

כששמע המלך מההתקדמות האטית של העבודה נתעצב אל ליבו, אך כשראה יועץ המלך החכם בצערו, אמר לו יש לכך עצה פשוטה ביותר, במקום לכוון את העצים בעבודה קשה כל כך בגריזים וסכינים, מספיק גפרור אחד בלבד!

ואכן האות ניתן הגפרור ניצת, ובתוך זמן קצר היו כל עצי היער למאכלת אש במדורות ענק!

הנמשל בלקח מוסר הנלמד פשוט מאוד, כשמצייתים את הלב בהתלהבות אש קודש, כשמכניסים חמימות [ברענ!] אל תוך הלב והנשמה, הרי ממילא תצא האש ותשרוף ותבער את כל כוחות הטומאה, הכיליון של הקליפות והחיצונים הוא על ידי א' (תהלים פג, טו-טז) של קדושה והתלהבות. וכבר א' (תהלים פג, טו-טז) "כֹּאֵשׁ תִּבְעֶר יָעַר, וּבִלְהֶבֶת תִּלְהֹט הָרִים, כֵּן תִּדְרֹפֶם בְּסַעֲרָךְ וּבְסוּפֹתֶךָ תִּבְהַלֵּם וְגו'. וְיָדְעוּ כִּי אֵתָּה שְׁמֶךָ ה' לְבִדְךָ, עֲלִיזֵן עַל כָּל הָאָרֶץ", במהרה בימינו אמן.

קו ההזמנות לכל ספרי 'מכון טיב'

מהגה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

0733-22-76-09 מתקשרים ☎ מזמינים ☎ מקבלים ללא עלות דמי משלוח!

shivti11@gmail.com

יור"ל ע"י קהילת שבעי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך מזומן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור מגוריך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. המעוניינים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ להדפסת.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zeligk@gmail.com or text 718-249-7173